

پاپوآ گینه نو:

قطعات چوبی کنده‌کاری شده با دست به معبد در حال ساخت زیبایی می‌بخشند

۲۱ دی ۱۴۰۲

پورت مورسبی، پاپوآ گینه نو — در معبد بهائی در حال ظهور در پاپوآ گینه نو، ۴۳۲ قطعه چوبی، که هرکدام با دست، توسط هنرمندان محلی کنده‌کاری شده‌اند، اکنون ۹ درب ورودی معبد را قاب می‌کنند که به زودی پذیرای مردمان متنوع آن کشور خواهد بود.

سعید گرانفر، از اعضای تیم معماری، با تأمل بر طراحی و کار ساخت هنری قطعات چوبی دست‌ساز در حال تکامل در معبد می‌گوید: «همانطور که فضای وسیع داخلی دارای نوارهای آلومینیومی است که به دقت با دست بافته شده‌اند، قطعات چوبی که با دست کنده‌کاری شده‌اند نیز این تجلی هنر را از فضای درونی تا بیرون معبد گسترش می‌دهند.» او ادامه می‌دهد: «این یکپارچگی بین کار ساخت نمای داخلی و خارجی، نه تنها همگرایی و ترکیب مهارت‌ها و سنت‌های متنوع را منعکس می‌کند، بلکه چشم‌اندازی وحدت‌بخش از فضای مقدسی که متعلق به همگان است را نیز نشان می‌دهد.»

این هماهنگی بین طراحی و هدف (از پروژه)، نقشی اساسی در طرح و نقشه‌ساخت داشت. تیم پروژه که در ابتدا قصد استفاده از چوب بومی «کویلا» (Kwila) را داشتند، پس از اینکه متوجه شدند این گونه چوب در خطر انقراض است، تصمیم گرفتند به جای آن از چوب «چنگال» (Chengal)، که منابعی پایدار داشته و از ساختمان‌های تخریب شده جمع‌آوری می‌شود، استفاده کنند.

تیم پروژه در ابتدا در نظر داشت از روش‌های مدرن برای حک کردن الگوهای بر روی قطعات چوبی به هم متصل شده استفاده کند. با این حال، با پیشرفت پروژه، این تیم تصمیم گرفت که به جای آن، از کنده‌کارهای سنتی منطقه «سپیک» (Sepik) در پاپوآ گینه نو استفاده کند. منطقه‌ای که به خاطر میراث کنده‌کاری‌اش مشهور است.

چارلز ساسا (Charles Sasa)، استاد کنده‌کاری، شادی عمیق گروه‌اش را از مشارکت در پروژه به اشتراک گذاشت: «ما کنده‌کارها، خانواده‌هایمان و فرزندانمان از اینکه بخشی از این بنای نمادین در کشورمان پاپوآ گینه نو هستیم، سعادتمند و سپاسگزاریم.» دستان ماهر آنها که در طی نسل‌ها با این سنت آموزش دیده، چوب ساده را به جلوه‌ای از زیبایی تبدیل کرده است.

این قطعات چوبی که مساحتی به وسعت ۳۸۷ متر مربع را پوشش می‌دهند، با طرح پیچیده‌ای به شکل امواج، کنده‌کاری شده‌اند که از هر ورودی معبد به سمت بیرون امتداد می‌یابند. از نظر تیم پروژه، تکمیل این قطعات چوبی در حدود سه ماه، نقطه عطف قابل توجهی تلقی می‌شود. کار ساخت و ساز معبد، پیوسته فضای زیبا و پذیرای آن را آشکار می‌سازد، محلی که در آن تفکر و دعا الهام‌بخش خدمت به اجتماع خواهد بود.

BWNS PODCASTS

بینش‌هایی از میدان عمل:

پادکستی به بررسی پیشرفت‌هایی در زمینه برابری جنسیتی در هند می‌پردازد

۲۸ دی ۱۴۰۲

پاتنا (PATNA)، هند — بهاونا انبراسان (Bhavna Anbarasan)، عضو هیئت مشاورین قاره‌ای آسیا، در بازدید اخیر خویش از مرکز جهانی بهائی، طی گفتگویی با سرویس خبری جامعه بهائی از فعالیت‌های جامعه‌سازی بهائی در روستاهای بیهار (Bihar) در هند، و تاثیر آن بر ایجاد فرهنگی جدید از برابری، سخن به میان آورد.

خانم انبراسان توضیح داد که با افزایش تعداد خانواده‌های شرکت‌کننده در فضاهای مشورتی که هم از زنان و هم از مردان در گفتگوهای مرتبط با بهبود اجتماعی بهره‌مند می‌گردد، حرکت به منظور نیل به برابری بیشتر در بیهار شتاب تازه‌ای یافته است. فضاهای شور و مشورت، افراد را از هر سنی که باشند قادر می‌سازد که به اعمال تجدید نظر در برخی از دیدگاه‌های رایج و سنتی پردازند، عقایدی که معمولاً مانع از پیشرفت تحصیلی زنان و دختران جوان گشته یا آنها را از مشارکت در تصمیم‌گیری در حوزه‌های مختلف زندگی باز می‌دارد.

خانم انبراسان گفت: «بسیاری از پیش‌فرض‌ها و افکار نیاز به تغییر و تحول دارند، ولی به منظور ایجاد این تغییرات، باید در وهله اول درک کنیم که اصلاً دلیل وجود این باورها چیست.»

افراد شرکت‌کننده در این بحث‌های تحول‌آفرین، تحت هدایت اصول معنوی به بررسی علل و ریشه‌های مسائل اجتماعی غالب می‌پردازند. اصول عدالت و یگانگی نوع بشر که در کانون تاملات این افراد بوده آنان را قادر ساخته فارغ از تفاوت‌های ظاهری، وحدت در عین تنوع را ترویج کنند.

خانم انبراسان بر تاثیر عمیقی که این گفتگوها در تقویت آگاهی فردی و نیز ترغیب اشخاص به بررسی و تحلیل عادات فکری و رفتاری خود دارند، تاکید فراوان کرد.

وی به توصیف این امر پرداخت که چگونه این فرآیند باعث رشد و پرورش قوه درون‌نگری عمیق‌تری در میان اعضای جامعه می‌گردد، و خاطرنشان کرد که بسیاری اکنون عادت دارند به طور معمول در پرتو اصول معنوی، تعاملات و افکار روزانه خود را به چالش کشیده از خود بپرسند: «چگونه باید در زندگی شخصی خودم با خانواده‌ام به این موضوع بپاندم؟ چه سؤالاتی را می‌توانم از خود بپرسم تا به درک اینکه چه چیزی با یک اصل سازگار است و چگونه می‌توانم خود را با آن وفق دهم، کمک کند؟»

خانم انبراسان گفت که در این گفتگوها بینشی اساسی که بر آگاهی خانواده‌ها اثر می‌گذارد این است که تعداد بیشتری از مردم به این موضوع پی می‌برند که روح به عنوان یک حقیقت معنوی جنسیت ندارد. چنین درکی منجر به شناخت فراگیرتری از توانمندی‌های بالقوه فردی و جمعی می‌شود.

جامعه جهانی بهائی ژنو:

پیشگامان فکری ایرانی خواستار پایان «شرمساری تاریخی» سرکوب بهائیان هستند

۳ بهمن ۱۴۰۲

جامعه جهانی بهائی ژنو — گروهی متشکل از بیش از ۱۵۰ تن از مدافعان حقوق بشر و فعالان اجتماعی و سیاسی ایرانی، با امضای یک بیانیه عمومی بسیار قوی (به زبان فارسی و همراه با ترجمه به زبان انگلیسی) «موج بازداشت‌های جدید علیه بهائیان و محرومیت آن‌ها از حقوق اولیه انسانی و مدنی» را محکوم کرده‌اند. این گروه با پیوستن به تعداد بی‌شماری دیگر در انعکاس روح کمپین «داستان ما یکیست»، از هم‌وطنان خود خواسته‌اند که در همبستگی با جامعه بهائی ایران هم‌صدا شوند.

در بیانیه آمده است که «بهائیان در ایران بیش از یک قرن و نیم است که تحت فشار و سرکوب سیستماتیک عقیدتی، سیاسی، آموزشی و اقتصادی بوده و هستند» و اضافه می‌کند که پس از انقلاب اسلامی سال ۱۳۵۷، «این سرکوب ابعادی وسیع‌تر و شدتی ضدانسانی‌تر یافته است». در میان امضاءکنندگان، افرادی برجسته، از جمله فعالان حقوق بشر، دانشگاهیان، حقوقدانان و وکلا، هنرمندان و مقامات پیشین هستند.

این تازه‌ترین مورد از سلسله بیانیه‌هایی است که در سال‌های اخیر توسط افراد برجسته ایرانی در حمایت از حقوق جامعه بهائی در آن کشور صادر شده است. بهائیان بزرگ‌ترین اقلیت مذهبی غیرمسلمان ایران هستند و بیش از ۴۴ سال تحت سرکوب جمهوری اسلامی بوده‌اند. جامعه جهانی بهائی (BIC)، در آذرماه امسال درباره استفاده دولت ایران از «روش‌های بی‌رحمانه و شدیدتری» برای سرکوب جامعه بهائی هشدار داد.

یکی از جنبه‌های قابل توجه بیانیه جدید، امضای آن توسط پیشگامان فکری از طیف گسترده‌ای از دیدگاه‌ها و بینش‌های سیاسی در اجتماع ایران است که همه این افراد، سرکوب بهائیان را به صراحت محکوم کرده‌اند.

در بیانیه آمده است: «نباید هیچ شهروندی را صرفاً به خاطر اعتقاداتش مورد مجازات قرار داد. هیچ شهروندی یا اقلیتی در جامعه به هیچ‌وجه نباید از پشت عینک تعصبات و جزمیات دینی و یا توهّمات سیاسی مورد قضاوت، تبعیض، محرومیت اجتماعی و سرکوب سیستماتیک قرار گیرد.»

این بیانیه عمومی در اواسط کمپین یک‌ساله جامعه جهانی بهائی با عنوان «داستان ما یکیست»، منتشر شد. این کمپین در خرداد ۱۴۰۲، به منظور یادبود چهلمین سالگرد اعدام ۱۰ زن بهائی در شیراز و احترام به تلاش‌های تاریخی مردم ایران جهت دستیابی به برابری بین زنان و مردان، راه‌اندازی شد.

سیمین فهندژ، نماینده جامعه جهانی بهائی در سازمان ملل در ژنو گفت: «کمپین "داستان ما یکیست" از ایرانیان دعوت می‌کند که یکدیگر را فراتر از روایت‌های "دیگرپنداری" و تفرقه‌افکن که دولت ایران به وجود آورده ببینند و در عوض به همه افراد و گروه‌ها به چشم انسان‌هایی بنگرند که داستان‌ها، زندگی‌ها و سعادت‌شان به هم مرتبط است. این بیانیه که توسط بیش از ۱۵۰ فعال اجتماعی ایرانی تهیه شده، تأییدی بر همین پیام است. ایرانیان، با وجود سال‌ها تبلیغات نفرت‌پراکنانه، این توانمندی و تمایل را دارند که از تفاوت‌هایی که آن‌ها را از هم جدا کرده است - اعم از اعتقادات، قومیت‌ها، پیشینه‌های دیگر - فراتر رفته و در عوض هر بخش از اجتماع خود را به عنوان اعضای جدایی‌ناپذیر یک خانواده متنوع اما واحد بنگرند.»

خانم فهندژ افزود: «این فعالان، با امضای این بیانیه قوی، گام دیگری به جلو برداشته‌اند و هم‌وطنان ایرانی خود را به ارزش نهادن بر یک چشم‌انداز و اصول مشترک و تلاش برای آینده‌ای سعادت‌مند، تشویق می‌کنند.»

این بیانیه همچنین ۴۴ سال «محرومیت همه جانبه بهائیان از حقوق مدنی‌شان» از جمله حق تحصیل، ایجاد اختلال در اشتغال و معیشت، مصادره منازل و مزارع بهائیان، و بیرون کشیدن اجساد بهائیان متوفی را محکوم کرده است. این گروه بیان کرده که قوه قضاییه ایران، بهائیان را تحت «بازداشت‌های بی‌دلیل و احکام سنگین قضایی بر اساس پرونده‌سازی‌های واهی و دروغین» قرار داده است.

در بیانیه عنوان شده: «قضاوت‌های تعصب‌آلود و برخوردهای بی‌رحمانه و غیرانسانی یک قرن و نیم که نه تنها برخی نهادهای مذهبی و روحانیون تندرو و حکومت‌های همراه و یا همدست، بلکه در مقاطعی بخش مهمی از مردمان کوچه و خیابان ... را به قضاوت‌های ناروا و رفتارهای نادرست، سرکوبگرانه و تحقیرآمیز کشانده، بار سنگینی بر وجدان جمعی فرهنگی و دینی و سیاسی کشور ما نهاده است.»

بیانیه همچنین اضافه کرده است: «این شرمساری تاریخی باید در عمل جبران می‌شد و پایان می‌یافت.»

در بیانیه آمده است که اجتماع ایران سال‌هاست می‌کوشد تا «بر "شیطان‌نمایی" (بهائیان) ساخته شده توسط برخی نهادهای مذهبی» غلبه کرده و «فضای فرهنگی و سیاسی جامعه مدنی را در رابطه با هموطنان بهائی، انسانی و حقوق بشری سازد.»

و با وجود اینکه امضاءکنندگان بیانیه گفته‌اند که برای تحقق این امور «راه درازی در پیش است»، آن‌ها اذعان داشته‌اند که «خواست مشترک» حقوق بشر که همه ایرانیان طالب آنند، «یک گام بنیادی و ملی رو به پیش» است.

آن‌ها بیان کردند: «باورمندان به همه ادیان، غیرباورمندان و صاحبان گرایش‌های مختلف فکری و سیاسی» می‌توانند «در کنار یکدیگر و با حقوقی برابر برای توسعه همه جانبه ایران و تحقق آزادی و عدالت و دموکراسی و رفع همه انواع تبعیض در جامعه تلاش کنند.»

خانم فهندژ گفت: «جامعه جهانی بهائی از این پیشگامان فکری ایرانی و در واقع صدها هزار نفر دیگر، برای شجاعت، تعهدشان به عدالت و دفاع از حقوق بهائیان ایران طی سال‌های اخیر و در این بیانیه، بی‌نهایت سپاسگزار است.»

او افزود: «زمانی که هنوز می‌شد خانواده متنوع شهروندان ایرانی را از هم جدا کرد اکنون به سر آمده است. بیانیه امضاء شده توسط این ایرانیان پیشرو نمادی از وحدت، وحدت در عین تنوع، است. این ارزش می‌تواند ایران را به آینده‌ای عاری از بی‌عدالتی و رنج برساند. هر روزی که می‌گذرد، نمونه تازه‌ای به دست می‌آید که چرا داستان ما - بهائیان و سایر ایرانیان - یکی است.»

Despite years of hate propaganda, the Iranian people have the capacity and willingness to transcend the differences that have divided them, and instead see each part of their society as integral parts of a diverse but single family.

بیانیه جامعه جهانی بهائی (BIC)

پیشگامان فکری ایرانی خواستار پایان «شرمساری تاریخی» سرکوب بهائیان هستند

بهمن ۱۴۰۲

ژنو — ۲ بهمن ۱۴۰۲ (۲۲ ژانویه ۲۰۲۴) — گروهی متشکل از بیش از ۱۵۰ تن از مدافعان حقوق بشر، فعالان اجتماعی و سیاسی ایرانی، با امضای یک بیانیه عمومی بسیار قوی «موج بازداشت‌های جدید علیه بهائیان و محرومیت آن‌ها از حقوق اولیه انسانی و مدنی» را محکوم کرده‌اند.

این گروه با پیوستن به تعداد بی‌شماری دیگر در انعکاس روح کمپین «داستان ما یکیست»، از هم‌وطنان خود خواسته‌اند که در همبستگی با جامعه بهائی ایران هم‌صدا شوند.

در بیانیه آمده است که «بهائیان در ایران بیش از یک قرن و نیم است که تحت فشار و سرکوب سیستماتیک عقیدتی، سیاسی، آموزشی و اقتصادی بوده و هستند» و اضافه می‌کند که پس از انقلاب اسلامی سال ۱۳۵۷، «این سرکوب ابعادی وسیع‌تر و شدتی ضدانسانی‌تر یافته است». در میان امضاءکنندگان، افرادی برجسته، از جمله فعالان حقوق بشر، دانشگاهیان، حقوقدانان و وکلای، هنرمندان و مقامات پیشین هستند.

این تازه‌ترین مورد از سلسله بیانیه‌هایی است که در سال‌های اخیر توسط افراد برجسته ایرانی در حمایت از حقوق جامعه بهائی در آن کشور صادر شده است. بهائیان بزرگ‌ترین اقلیت مذهبی غیرمسلمان ایران هستند و بیش از ۴۴ سال تحت سرکوب جمهوری اسلامی بوده‌اند. جامعه جهانی بهائی (BIC)، در آذرماه امسال درباره استفاده دولت ایران از «روش‌های بی‌رحمانه و شدیدتری» برای سرکوب جامعه بهائی هشدار داد.

یکی از جنبه‌های قابل توجه بیانیه جدید، امضای آن توسط پیشگامان فکری از طیف گسترده‌ای از دیدگاه‌ها و بینش‌های سیاسی در اجتماع ایران است که همه این افراد، سرکوب بهائیان را به صراحت محکوم کرده‌اند. در بیانیه آمده است: «نباید هیچ شهروندی را صرفاً به خاطر اعتقاداتش مورد مجازات قرار داد. هیچ شهروندی یا اقلیتی در جامعه به هیچ‌وجه نباید از پشت عینک تعصبات و جزمیات دینی و یا توهّمات سیاسی مورد قضاوت، تبعیض، محرومیت اجتماعی و سرکوب سیستماتیک قرار گیرد.»

این بیانیه عمومی در اواسط کمپین یک‌ساله جامعه جهانی بهائی با عنوان «داستان ما یکیست»، منتشر شد. این کمپین در خرداد ۱۴۰۲، به منظور یادبود چهلمین سالگرد اعدام ۱۰ زن بهائی در شیراز و احترام به تلاش‌های تاریخی مردم ایران جهت دستیابی به برابری بین زنان و مردان، راه‌اندازی شد.

سیمین فهندژ، نماینده جامعه جهانی بهائی در سازمان ملل در ژنو گفت: «کمپین "داستان ما یکیست" از ایرانیان دعوت می‌کند که یکدیگر را فراتر از روایت‌های "دیگرپنداری" و تفرقه‌افکنی که دولت ایران به وجود آورده بینند و در عوض به همه افراد و گروه‌ها به چشم انسان‌هایی بنگرند که داستان‌ها، زندگی‌ها و سعادت‌شان به هم مرتبط است. این بیانیه که توسط بیش از ۱۵۰ فعال اجتماعی ایرانی تهیه شده، تأییدی بر همین پیام است. ایرانیان، با وجود سال‌ها تبلیغات نفرت‌پراکنانه، این توانمندی و تمایل را دارند که از تفاوت‌هایی که آن‌ها را از هم جدا کرده است — اعم از اعتقادات، قومیت‌ها، پیشینه‌های دیگر — فراتر رفته و در عوض هر بخش از اجتماع خود را به عنوان اعضای جدایی‌ناپذیر یک خانواده متنوع اما واحد بنگرند.»

خانم فهندژ افزود: «این فعالان، با امضای این بیانیه قوی، گام دیگری به جلو برداشته‌اند و هم‌وطنان ایرانی خود را به ارزش نهادن بر یک چشم‌انداز و اصول مشترک و تلاش برای آینده‌ای سعادت‌مند، تشویق می‌کنند.»

این بیانیه همچنین ۴۴ سال «محرومیت همه جانبه بهائیان از حقوق مدنی‌شان» از جمله حق تحصیل، ایجاد اختلال در اشتغال و معیشت، مصادره منازل و مزارع بهائیان، و بیرون کشیدن اجساد بهائیان متوفی را محکوم کرده است. این گروه بیان کرده که قوه قضاییه ایران، بهائیان را تحت «بازداشت‌های بی‌دلیل و احکام سنگین قضایی بر اساس پرونده‌سازی‌های واهی و دروغین» قرار داده است.

در بیانیه عنوان شده: «قضاوت‌های تعصب‌آلود و برخوردهای بی‌رحمانه و غیرانسانی یک قرن و نیم که نه تنها برخی نهادهای مذهبی و روحانیون تندرو و حکومت‌های همراه و یا همدست، بلکه در مقاطعی بخش مهمی از مردمان کوچه و خیابان ... را به قضاوت‌های ناروا و رفتارهای نادرست، سرکوبگرانه و تحقیرآمیز کشانده، بار سنگینی بر وجدان جمعی فرهنگی و دینی و سیاسی کشور ما نهاده است.»

بیانیه هم‌چنین اضافه کرده است: «این شرمساری تاریخی باید در عمل جبران می‌شد و پایان می‌یافت.»

در بیانیه آمده است که اجتماع ایران سال‌هاست می‌کوشد تا «بر "شیطان نمایی" (بهائیان) ساخته شده توسط برخی نهادهای مذهبی» غلبه کرده و «فضای فرهنگی و سیاسی جامعه مدنی را در رابطه با هموطنان بهائی، انسانی و حقوق بشری سازد.» و با وجود اینکه امضاءکنندگان بیانیه گفته‌اند که برای تحقق این امور «راه درازی در پیش است»، آن‌ها اذعان داشته‌اند که «خواست مشترک» حقوق بشر که همه ایرانیان طالب آنند، «یک گام بنیادی و ملی رو به پیش» است. آن‌ها بیان کردند: «باورمندان به همه ادیان، غیرباورمندان و صاحبان گرایش‌های مختلف فکری و سیاسی» می‌توانند «در کنار یکدیگر و با حقوقی برابر برای توسعه همه جانبه ایران و تحقق آزادی و عدالت و دموکراسی و رفع همه انواع تبعیض در جامعه تلاش کنند.»

خانم فهندژ گفت: «جامعه جهانی بهائی از این پیشگامان فکری ایرانی و در واقع صدها هزار نفر دیگر، برای شجاعت، تعهدشان به عدالت و دفاع از حقوق بهائیان ایران طی سال‌های اخیر و در این بیانیه، بی‌نهایت سپاسگزار است. زمانی که هنوز می‌شد خانواده متنوع شهروندان ایرانی را از هم جدا کرد اکنون به سر آمده است. بیانیه امضاء شده توسط این ایرانیان پیشرو نمادی از وحدت، وحدت در عین تنوع، است. این ارزش می‌تواند ایران را به آینده‌ای عاری از بی‌عدالتی و رنج برساند. هر روزی که می‌گذرد، نمونه تازه‌ای به دست می‌آید که چرا داستان ما - بهائیان و سایر ایرانیان - یکی است.»